

Arrest

nr. 212 874 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 juli 2017 op de Belgische vertegenwoordiging in Oeganda (Kampala) een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) om haar vermoedelijke dochter (°1999), die toen minderjarig was en op 26 september 2016 in België als vluchteling werd erkend, te vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 februari 2018 een beslissing waarbij de afgifte van een visum type D (gezinshereniging) werd geweigerd. Verzoekster werd hiervan op 1 juni 2018 te Kampala in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, 1, 1, 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door O.(...) O.(...) H.(...) °(...), teneinde haar vermoedelijke dochter A.(...) M.(...) N.(...) °(...) in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig geboorte certificaat, niet gelegaliseerd teneinde de identiteit van de aanvraagster vast te stellen.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd teneinde de verwantschap met de te vervoegen persoon in België aan te tonen.

Overwegende dat uit het voorgelegde medische attest blijkt dat de aanvraagster lijdt aan een besmettelijke hepatitis en bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door de wet (aantonen dat zij niet lijdt aan 1 van de besmettelijke ziekten die de Volksgezondheid in gevaar kan brengen).

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, 11, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het loyauteitsbeginsel, van het beginsel van de goede trouw en van het fair play-beginsel. Daarnaast voert verzoekster een kennelijke beoordelingsfout aan en een schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“Principes généraux

Les articles 10 et 12bis de la loi du 15.12.1980 appliquent le droit européen et constituent une transposition de la directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial (ci-après directive 2003/86).

La partie adverse est donc soumise, lorsqu'elle applique ces dispositions de la faire d'une manière conforme à cette directive telle qu'interprétée par la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE).

Les requérants peuvent également invoquer les dispositions de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après la Charte).

Compte tenu de la primauté du droit international, la partie adverse est également tenue de respecter les dispositions de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après CEDH) au besoin en laissant inappliquées les dispositions du droit national qui seraient en contradiction avec la CEDH.

Le droit au regroupement familial des ressortissants de pays tiers constitué un droit subjectif que l'autorité doit reconnaître si les conditions légales de son octroi sont remplies¹, sous réserve des motifs d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique prévus par l'article 6 de la directive 2003/86.

Lorsqu'ils examinent une demande de regroupement familial, les États membres sont tenus de respecter l'objectif de la directive 2003/86 qui est de favoriser le regroupement familial et ne peuvent utiliser leur marge de manœuvre à l'encontre de cet objectif.

L'autorité est tenue au respect du principe de proportionnalité lorsqu'elle examine les demandes de regroupement familial qui lui sont soumises. Conformément au principe de proportionnalité, qui fait partie des principes généraux du droit de l'Union, les moyens mis en œuvre par la réglementation nationale transposant la directive 2003/86 doivent être aptes à réaliser les objectifs visés par cette réglementation et ne doivent pas aller au-delà de ce qui est nécessaire pour les atteindre.

L'autorité doit se livrer, avant de prendre une décision, à un examen individuel de la situation des personnes concernées par la demande, examen dans lequel elle doit faire primer l'intérêt supérieur des enfants concernés Cette obligation peut justifier qu'il soit fait exception à certaines conditions mises à l'exercice du regroupement familial.

Par ailleurs, au niveau des garanties procédurales, la Cour européenne des droits de l'homme (ci-après Cour EDH) a également décidé que l'article 8 de la CEDH impose des obligations procédurales lorsque

des enfants sont concernés par une demande qui obligent les Etats signataires à offrir des garanties de souplesse, de célérité et d'effectivité.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent de motiver les actes administratifs. Cette obligation impose qu'un acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui soient exacts, pertinents et légalement admissibles et doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, mais il est exigé, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le contrôle exercé par Votre Conseil quant à l'obligation de motivation doit se limiter à vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif ou a refusé de tenir pour établis des faits qui pourtant en ressortent, et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation. Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de soin et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce

De plus, le principe de bonne administration recouvre une série d'impératifs qui s'imposent à l'administration dans l'élaboration, l'adoption et l'exécution de ses décisions dont l'objectif est d'assurer qu'elle agisse comme toute administration normalement diligente, raisonnable et veillant au respect de l'intérêt général et de la légalité.

Il se décline en un principe de légitime confiance requiert que soient en règle générale honorées les attentes légitimes suscitées par les pouvoirs publics dans le chef de l'administré. L'administré doit pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ou sur des promesses ou encore sur des concessions. Ce principe peut être invoqué lorsque l'administration exerce son pouvoir d'appréciation en prenant une décision qui s'écarte sans motif apparent (...) de promesses ou assurances précises qui ont été données sans réserve, à propos d'un cas concret. Le sens de ce principe réside dans le fait que les services publics sont tenus d'honorer les prévisions justifiées qu'ils ont fait naître dans le chef du citoyen. Le principe de bonne administration se décline également en:

un devoir de loyauté oblige l'administration au respect des engagements qu'elle a pris ;

un devoir de bonne foi interdit à l'administration de tromper l'administré ;

- un devoir de fair-play qui interdit à l'administration d'agir de mauvaise foi, avec l'intention de gêner la partie requérante dans l'exercice de ses droits, avec dol ou malveillance.

Première branche : violation de l'obligation de motivation formelle et adéquate des actes administratifs, de l'article 12bis, §§5. 6 et 7 de la loi du 15.12.1980. de l'article 8 de la CEDH\ et des articles 7 et 24 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE

L'article 12bis de la loi du 15 décembre 1980 précise, en ses paragraphes 5, 6 et 7, que:

« § 5. lorsque le ou les membres de la famille d'un étranger reconnu réfugié ou bénéficiant de la protection subsidiaire dont les liens de parenté ou d'alliance sont antérieurs à l'entrée de celui-ci dans le Royaume, ne peuvent fournir les documents officiels qui prouvent qu'ils remplissent les conditions relatives au lien de parenté ou d'alliance, visées à l'article 10, il est tenu compte d'autres preuves valables produites au sujet de ce lien. A, défaut, les dispositions prévues au § 6 peuvent être appliquées.

§ 6. lorsqu'il est constaté que l'étranger ne peut apporter la preuve des liens de parenté ou d'alliance invoqués, par des documents officiels conformes à l'article 30 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé ou aux conventions internationales portant sur la même matière, le ministre ou son délégué peut tenir compte d'autres preuves valables produites au sujet de ce lien.

A. défaut, le ministre ou son délégué peut procéder ou faire procéder à des entretiens avec l'étranger et l'étranger rejoint ou à toute enquête jugée nécessaire, et proposer, le cas échéant, une analyse complémentaire.

§ 7. Dans le cadre de l'examen de la demande, il est dûment tenu compte de l'intérêt supérieur de l'enfant." La partie défenderesse a déclaré, dans la décision attaquée, s'agissant de l'acte de naissance produit par la requérante à l'appui de sa demande de visa, que :

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig geboortecertificaat, niet gelegaliseerd teneinde de identiteit van de aanvraagster vast te stellen.

Overwegende dat In huidig. geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document

Overwegende dat er geen enkel document werd voorgelegd teneinde de verwantschap met de te vervoeg persoon in België aan te tonen.

En affirmant que, de manière générale, aucune certitude ne peut exister quant à l'authenticité des documents officiels émis par les autorités somaliennes, la partie défenderesse rend impossible d'obtenir, en Somalie, des actes d'état civil reconnus comme authentiques en Belgique et permettant de démontrer l'existence de liens de parenté ou d'alliance afin d'y obtenir un regroupement familial.

Par conséquent, la partie défenderesse ne pouvait, sans violer le prescrit de l'article 12bis, §§5 et 6 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que son obligation de motivation formelle des actes administratifs, se contenter de rejeter la demande de visa au motif que les actes d'état civil produits ne pouvaient être reconnus mais devait, suite à cette constatation, examiner si d'autres éléments du dossier administratif pouvaient permettre de démontrer le lien de parenté invoqué, et, à défaut, elle devait expliquer la raison pour laquelle elle choisissait de ne pas « procéder ou faire procéder à des entretiens avec l'étranger et l'étranger rejoint ou à toute enquête jugée nécessaire, et proposer, le cas échéant, une analyse complémentaire ».

Il ressort pourtant du dossier administratif la fille de la requérante, N., reconnue réfugiée en Belgique a toujours déclaré, depuis l'introduction de sa demande d'asile, être la fille de la requérante et a donné des détails quant à l'identité de cette dernière.

Dans le cache du dossier d'asile de N., jamais l'identité de sa mère n'a été contestée ou remise en cause. En outre, il ne leur est pas possible de prouver autrement que par un test ADN le lien de filiation biologique qui les lie.

Par ailleurs, la partie défenderesse adopte une tout autre attitude dans le dossier du mari de la requérante, M.(...) J.(...) A.(...), père de leur fille commune N.(...), reconnue réfugiée en Belgique. En effet, comme mentionné dans les faits du présent recours, l'Office des étrangers envisage, dans le cadre de son dossier, de procéder à un test ADN (voy. pièce 6) et n'a, dès lors, pas refusé le visa de regroupement familial qu'il avait introduit.

La partie requérante ne comprend pas pourquoi la partie adverse a décidé de dissocier les dossiers de la famille nucléaire de N., ni la raison pour laquelle elle a estimé devoir procéder autrement pour le père de cette dernière que pour sa mère, la requérante. En outre, la partie requérante ne comprend pas pourquoi, dans un tel cas de figure, la partie adverse n'a pas estimé utile de procéder à des entretiens et enquêtes complémentaires pour investiguer les liens familiaux existant entre les membres concernés de la famille. La partie adverse aurait en effet pu ordonner un test ADN pour tous les membres de la famille, afin d'être fixée de manière certaine sur les liens biologiques existant entre eux, surtout dans la mesure où elle n'accorde aucun crédit à l'authenticité des documents somaliens produits.

La partie requérante demande à Votre Conseil de faire application de la jurisprudence qu'il a établie dans un cas en tous points similaires à ce dossier, dans le cadre de son arrêt n°183.719 du 13 mars 2017 (pièce 7). Dans cet arrêt, Votre Conseil avait annulé une décision de refus de regroupement familial dans le chef d'un ressortissant somalien pour violation, entre autres, de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs et pour violation de l'article 12bis, §§5 et 6 de la loi du 15.12.1980, pour les mêmes raisons que celles qui viennent d'être exposées.

En outre, il n'apparaît nulle part que la partie adverse ait analysé l'impact de la décision sur l'intérêt des enfants concernés par celle-ci.

Il faut rappeler que N. était mineure lorsqu'elle est arrivée en Belgique, lorsqu'elle a été reconnue réfugiée, et lorsque la demande de regroupement familial de la requérante a été introduite.

Il faut en outre rappeler que le refus de visa de regroupement familial de la requérante a provoqué, en cascade, le refus du visa humanitaire pour ses deux filles mineures, N. et A. (pièces 3 et 4) et pour sa petite fille mineure, I. (pièce 5).

Or, l'obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur des enfants concernés par une décision administrative est consacrée par l'article 12bis, §7 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH et les articles 7 et 24 de la Charte.

La partie adverse ne peut ignorer que la demande de regroupement familial a des répercussions sur de nombreux enfants.

La décision attaquée a pour conséquence de leur refuser le droit de séjour en Belgique ce qui les contraint à vivre dans le cadre d'une famille, séparée, en infraction à l'article 8 de la C.E.D.H, et ce qui contraint N.(...), A.(...) et I.(...) à vivre dans des conditions contraires à l'article 3 de la C.E.D.H. en Ouganda, pays où elles n'ont pas de statut de séjour.

La décision attaquée est donc contraire à l'intérêt supérieur de tous les enfants mineurs concernés et donc à l'article 24 de la Charte UE des droits fondamentaux.

Pour toutes ces raisons, elle doit être annulée.

Deuxième branche : violation des articles 10 et 11 de la loi du 15.12.1980. du principe de bonne administration en qu'il se décline en une obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier administratif et de l'obligation de motivation

La décision attaquée mentionne également que :

Overwegende dat uit het voorgelegde medische attest blijkt dat de aanvrager lijdt aan een besmettelijke hepatitis en bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door de wet (aantonen dat zij niet lijdt aan 1 van de besmettelijke ziekten die de Volksgezondheid in gevaar kan brengen).

L'article 10, §2, al7 de la loi du 15.12.1980 dispose :

«Tous les étrangers visés au § 1er doivent en outre apporter la preuve qu'ils ne sont pas atteints d'une des maladies pouvant mettre en danger la santé publique, énumérées dans l'annexe à la présente loi.»

L'article 11, §1, 3° de la loi se lit :

« Art. 11. § 1er. Le ministre ou son délégué peut décider que l'étranger qui déclare se trouver dans un des cas prévus à l'article 10 n'a pas le droit d'entrer ou de séjourner dans le Royaume, dans un des cas suivants :

3° sauf dérogations prévues par un traité international, l'étranger se trouve dans un des cas prévus à l'article 3, 5° à 8°, ou est atteint d'une des maladies pouvant mettre en danger la santé publique, énumérées à l'annexe à la présente loi; »

L'article 12 de la loi du 15.12.1980 impose la production [d']un certificat médical d'où il résulte qu'il n'est pas atteint d'une des maladies énumérées à l'annexe à la présente loi est rédigé comme suit.

La partie adverse refuse le visa de regroupement familial à la requérante car elle est atteinte d'une hépatite, dans préciser quel type d'hépatite, et sans préciser que la requérante en est à un stade très précoce du développement de la maladie, et sans préciser en quoi le fait que la requérante soit atteinte d'une hépatite à un stade précoce pourrait mettre en danger la santé publique en cas d'octroi du visa. Il y a là à tout le moins une violation de l'obligation de motivation formelle et adéquate des actes administratifs. En outre, il faut rappeler que m'objectif de l'obligation de ne pas être atteint d'une maladie visée à l'annexe de la loi du 15.12.1980 est la protection de la santé publique, en permettant de refuser l'accès ou le séjour des étrangers qui pourraient la mettre en danger parce qu'ils souffrent d'une maladie reprise à l'annexe de la loi.

Les maladies visées sont :

les maladies quaranténaires visées dans le règlement sanitaire international de l'Organisation mondiale de la santé ;

la tuberculose de l'appareil respiratoire active ou à tendance évolutive ;

les autres maladies infectieuses ou parasitaires contagieuses pour autant qu'elles fassent, en Belgique, l'objet de dispositions de protection à l'égard de nationaux.

Or, lors de la révision du Règlement sanitaire international en 2005, il a précisément été décidé de la suppression de la liste de maladies quaranténaires (Este qui ne comportait alors que 3 maladies, le choléra, la peste et la fièvre jaune) pour remplacer cette liste par le concept d'urgence de santé publique de portée internationale, compte tenu de l'apparition de nouvelles maladies (fièvre ébola, SRAS,...)15. L'annexe de la loi du 15.12.1980 doit donc être considérée comme non avenue en ce qu'elle renvoie vers une liste inexistante.

Le certificat médical déposé par la requérante atteste bien de l'absence chez la requérante de tuberculose active ou évolutive ainsi que de l'absence d'autres maladies infectieuses ou parasitaires contagieuses, qu'elles fassent ou ne fassent d'ailleurs pas l'objet de dispositions de protection à l'égard des nationaux. Les certificats déposés doivent donc bien être considérés, conformément à l'article 12bis de la loi du 15.12.1980, comme un certificat médical d'où il résulte [que la requérante] n'est pas atteinte] d'une des maladies énumérées à l'annexe à la présente loi.

À tout le moins, si la partie adverse estime que ce n'est pas le cas, il lui revient d'expliquer en quoi elle estime que le contenu des certificats médicaux ne permet pas de répondre au prescrit légal afin de permettre à la requérante de comprendre les motifs de cette appréciation et, le cas échéant, de contester une telle décision dans le cadre du recours qui est ouvert, ce en vertu de ses obligations de motivation telles qu'exposées plus haut.

La partie adverse viole donc le principe de bonne administration en ce qu'il lui impose de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier administratif.

C'est d'autant plus le cas que les exceptions apportées au regroupement familial doivent être interprétés de façon restrictive en raison du fait qu'il s'agit d'un droit subjectif reconnu à la requérante et que l'objectif de la réglementation européenne est de favoriser le regroupement familial, raison pour laquelle les autorités ne peuvent agir d'une manière qui irait à l'encontre de cet objectif.

La décision attaquée doit être annulée pour ce motif.

Troisième branche : erreur manifeste d'appréciation et violation du principe de proportionnalité.

La partie adverse ne procède à aucune analyse de la proportionnalité de sa décision.

Or, l'objectif de la condition de présenter un certificat médical à l'appui d'une demande de regroupement familial est la protection de la santé publique. Le principe de proportionnalité exige que les moyens mis en œuvre par la réglementation soient aptes à réaliser les objectifs visés par cette réglementation et n'aillent pas au-delà de ce qui est nécessaire pour les atteindre.

L'obligation de procéder à un examen de la proportionnalité d'une décision de refus de regroupement familial découle également des articles 8 de la CEDH et 7 de la Charte.

Dans le cas d'espèce on n'aperçoit pas en quoi la partie adverse pourrait considérer que la requérante pose le moindre risque pour la santé publique compte tenu du contenu des certificats médicaux qu'elle a déposés. Ceux-ci attestent de leur bonne santé et de l'absence de toute maladie contagieuse dans leur chef. La partie adverse viole le principe de proportionnalité. En effet, la limitation apportée par la décision à l'exercice par les requérants de leur droit au regroupement familial va manifestement au-delà de ce qui est nécessaire pour atteindre l'objectif de protection de la santé publique compte tenu de l'absence de tout risque pour la santé publique.

En conséquence de la violation du principe de proportionnalité, la partie adverse a également violé les articles 8 de la CEDH et 7 de la Charte."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster de beslissingen die voor haar drie vermoedelijke dochters werden genomen, een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 2 maart 2018 aan de vader van A.M.N. en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 13 maart 2017 (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

2.2. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat verzoekster niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

2.3. Het loyauteitsbeginsel, het beginsel van de goede trouw en het fair play-beginsel zijn slechts geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (cf. RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)”

2.8. Artikel 10, §2, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt daarnaast het volgende:

“Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.”

2.9. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 25 juli 2017 op de Belgische vertegenwoordiging in Oeganda (Kampala) een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) om haar vermoedelijke dochter te vervoegen die toen minderjarig was en op 26 september 2016 in België als vluchteling werd erkend.

Uit het visumdossier, dat op 2 juli 2018 door de verwerende partij werd aangeleverd, blijkt dat verzoekster aan haar visumaanvraag een document toevoegde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat A. M. N. op 26 september 2016 als vluchteling werd erkend, een stuk van de FOD Justitie van 8 januari 2016 waarbij voor A. M. N. een voogd wordt aangewezen, een Somalisch geboortecertificaat van verzoekster van 3 mei 2017, een Somalisch identiteitsbewijs van verzoekster van 3 mei 2017, een vertaling van een Somalische huwelijksakte van verzoekster, een Oegandees bewijs van goed gedrag van 27 april 2017, een document waarbij verzoekster instemt in een bloedafname om de afstammingsband aan te tonen, een document waaruit blijkt dat dhr. A. M. J. als asielzoeker in Oeganda verblijft en een medisch getuigschrift van 11 augustus 2017 waaruit blijkt dat verzoekster positief bevonden werd op het *“hepatitis surface antigen”* waardoor zij *“infectious”* is.

2.10. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste plaats op grond van de voorgelegde stukken geoordeeld dat verzoekster *“geen beroep (kan) doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging”* omdat *“de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig geboorte certificaat, niet gelegaliseerd teneinde de identiteit van de aanvraagster vast te stellen”* en *“we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document”*. Bovendien werd *“er geen enkel document werd voorgelegd teneinde de verwantschap met de te vervoegen persoon in België aan te tonen”*.

Vervolgens stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat *“uit het voorgelegde medische attest blijkt dat de aanvraagster lijdt aan een besmettelijke hepatitis en bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door de wet (aantonen dat zij niet lijdt aan 1 van de besmettelijke ziekten die de Volksgezondheid in gevaar kan brengen).”*

2.11. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting haalt verzoekster in een eerste middelonderdeel het door haar geschonden geachte artikel 12bis, §§ 5, 6 en 7, van de vreemdelingenwet aan, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot

die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7

In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Volgens verzoekster kon de gemachtigde van de staatssecretaris de visumaanvraag niet afwijzen omwille van het gebrek aan bewijs van de afstammingsband zonder na te gaan of andere elementen uit het administratief dossier toelieten deze afstammingsband vast te stellen en desgevallend over te gaan tot een onderhoud, verder onderzoek, of een andere aanvullende analyse. In dit verband wijst verzoekster erop dat de dochter van verzoekster steeds heeft verklaard de dochter te zijn van verzoekster en dat zij geen andere manier hebben om hun afstammingsband te bewijzen dan door middel van een DNA-test. Verzoekster wijst er ook op dat ten aanzien van de vermoedelijke vader van de in België erkende vluchteling een verschillende houding werd aangenomen en dat zij niet begrijpt waarop dit verschil gestoeld is. Op basis van een arrest van de Raad van maart 2017, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, meent verzoekster dat de beslissing dient te worden vernietigd. Bovendien meent verzoekster dat door toedoen van de bestreden beslissing de hogere belangen van de kinderen worden geschonden, zoals vervat in artikel 24 van het Handvest, omdat de referentiepersoon minderjarig was toen zij in België toekwam en toen zij als vluchteling werd erkend en dat de weigeringsbeslissing in hoofde van verzoekster ook een weerslag heeft op de beslissingen die voor de andere minderjarige kinderen werden genomen. Bijgevolg, zo meent verzoekster, houdt de beslissing een schending in van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM omdat de beslissing hen verplicht om gescheiden te leven en omdat zij gedwongen worden om in Oeganda te leven in omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.12. De Raad stipt aan dat verzoekster in haar eerste middelonderdeel uit het oog verliest dat de bestreden beslissing gestoeld is op twee onderscheiden motieven, die beide noodzakelijk zijn om de beslissing te schragen. In weerwil van wat de verwerende partij *in fine* van haar nota met opmerkingen beweert, kan het tweede weigeringsmotief geenszins als een “*ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de betreden bestuurlijke beslissing*” worden beschouwd.

In de eerste plaats wijst de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad op het ontbreken van enig begin van bewijs van de afstammingsband tussen verzoekster en de in België erkende vluchteling A. M. N. Indien deze overweging het enige motief zou vormen van de bestreden beslissing, diende de gemachtigde van de staatssecretaris desgevallend rekening te houden met andere geldige bewijzen van de afstammingsband of kon hij, overeenkomstig artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet, overgaan tot bepaalde onderzoeksdaden, waaronder een DNA-onderzoek, zoals blijktbaar gebeurde bij de vermoedelijke vader van A. M. N. (Verzoekschrift, bijlage 6).

In casu diende de gemachtigde van de staatssecretaris uiteindelijk geen rekening houden met andere bewijselementen en diende hij niet over te gaan tot bijkomende onderzoeksdaden aangezien de bestreden beslissing nog een tweede pertinent weigeringsmotief omvat. Conform artikel 10, §2, laatste lid, van de vreemdelingenwet dient immers eenieder die claimt van rechtswege toegelaten te zijn tot een verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet het bewijs aan te brengen dat hij niet lijdt aan één van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen, zoals beschreven in een bijlage bij de vreemdelingenwet:

“Ziekten die de volksgezondheid kunnen bedreigen :

1. tot quarantaine aanleiding gevende ziekten vermeld in het internationaal gezondheidsreglement van de Wereldgezondheidsorganisatie, ondertekend in Genève op 23 mei 2005;
2. tuberculose van de luchtwegen, in een actief stadium of met ontwikkelingstendensen;

3. *andere besmettelijke door infectie of parasieten veroorzaakte ziekten, voorzover zij in België onder beschermende bepalingen ten aanzien van de inwoners vallen.*”

Uit het medisch getuigschrift dat zich in het visumdossier bevindt, blijkt dat verzoekster lijdt aan een besmettelijke vorm van hepatitis, waardoor zij niet het door artikel 10, §2, laatste lid vereiste bewijs levert. Bijgevolg voldeed verzoekster niet aan de wettelijke voorwaarden om in aanmerking te komen voor een visum gezinshereniging.

2.13. Aangezien verzoekster niet aantoont dat de motieven van de weigeringsbeslissing, die aanleiding gaf tot het arrest van de Raad van 13 maart 2017 (Verzoekschrift, bijlage 7) identiek waren, kan zij zich niet dienstig op dit arrest beroepen om de vernietiging van onderhavige beslissing te vragen. Bijkomend merkt de Raad op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

2.14. Waar verzoekster voorhoudt dat de bestreden beslissing een miskennis zou inhouden van de hogere belangen van de kinderen, dient te worden opgemerkt dat thans noch verzoekster, noch de referentiepersoon als minderjarige kunnen worden beschouwd zodat niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen zou miskennen.

2.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. De ongestaafe bewering van verzoekster dat de beslissing haarzelf en N. A. en I. zouden verplichten om in menonwaardige omstandigheden in Oeganda te leven, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de situatie waarin verzoekster in Oeganda vertoeft een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wordt de schending van artikel 3 van het EVRM in deze context niet dienstig aangevoerd aangezien de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D geen passend rechtsherstel kan bieden. Een eventuele vernietiging van de weigeringsbeslissing houdt immers geen garantie in dat aan verzoekster een visum zal worden afgeleverd.

2.16. het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM biedt een identieke bescherming als het eveneens geschonden geachte artikel 7 van het Handvest.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.17. Het komt aan verzoekster toe aannemelijk te maken dat er sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven tussen verzoekster en haar vermoedelijke dochter, die ondertussen meerderjarig is. In de eerste plaats dient te worden aangestipt dat de familieband tussen verzoekster en haar vermoedelijke dochter niet werd aangetoond. Bovendien kan noch uit het verzoekschrift, noch uit de stukken die als

bijlagen werden gevoegd, worden opgemaakt dat er sprake was van enige vorm van contact tussen verzoekster en haar vermoedelijke dochter gedurende de voorbije jaren. Uit de bijlage bij de nota met opmerkingen (Nota met Opmerkingen, bijlage 1, Verklaring DVZ van A. M. N. d.d. 2 februari 2016) blijkt immers dat de vermoedelijke dochter van verzoekster reeds sedert 3 september 2015 in België verblijft en dus gescheiden leeft van haar vermoedelijke moeder. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt onvoldoende bewezen geacht waardoor verzoeksters situatie niet onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig betogen dat er op de Belgische overheid een positieve verplichting zou rusten om aan verzoekster een (humanitair) visum af te leveren, hoewel zij niet voldoet aan de wettelijke vereisten voor gezinshereniging.

2.18. In haar tweede middelonderdeel levert verzoekster kritiek op de overweging dat zij niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden omdat uit het neergelegde medische attest blijkt dat zij lijdt aan een besmettelijke hepatitis. Volgens verzoekster is de beslissing niet afdoende gemotiveerd omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niet preciseerde dat verzoekster zich slechts in een vroeg ontwikkelingsstadium van de ziekte bevindt en zonder te motiveren waarom deze hepatitis in geval van de toekenning van het visum de volksgezondheid in gevaar zou brengen.

Verzoekster gaat in haar tweede middelonderdeel verder in op de *“tot quarantaine aanleiding gevende ziekten”*, vermeld in het reglement van de Wereldgezondheidsorganisatie, waarbij zij betoogt dat deze lijst niet zou bestaan. De Raad merkt echter op dat de bij verzoekster vastgestelde aandoening niet behoort tot de ziekten, bedoeld in punt 1 van de bijlage bij de vreemdelingenwet, en het evenmin gaat om een actieve tuberculose, doch wel om een besmettelijke hepatitis, die als meldingsplichtige infectieziekte valt onder de categorie *“andere besmettelijke door infectie of parasieten veroorzaakte ziekten, voorzover zij in België onder beschermende bepalingen ten aanzien van de inwoners vallen”*, zoals voorzien in punt 3 van de bijlage bij de vreemdelingenwet.

De Raad stipt aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt, waardoor de vaststelling dat het bewijs, bedoeld in artikel 40, §2, laatste lid, van de vreemdelingenwet, niet wordt geleverd, volstaat om het visum te weigeren. Bijgevolg dient er geen afweging te gebeuren in het licht van de doelstellingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals verzoekster in haar middel betoogt.

2.19. In een derde middelonderdeel is verzoekster van oordeel dat er geen evenredigheidstoetsing heeft plaatsgevonden. Zoals hierboven reeds aangegeven, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid om aan een vreemdeling, die lijdt aan een ziekte die de volksgezondheid in gevaar kan brengen, alsnog een visum af te leveren door een afweging te maken tussen het recht op gezinshereniging en het bescherming van de volksgezondheid. Waar verzoekster verwijst naar het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, werd hierboven reeds geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

2.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van EVRM, noch van de artikelen 7 en 24 van het Handvest. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 10, 11 en 12*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster heeft geen kwade trouw in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris aannemelijk gemaakt, zodat het loyauteitsbeginsel, het beginsel van de goede trouw en het fair play-beginsel werden gerespecteerd. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN